

Donderslag bij heldere hemel

Yücel (45) uit Vlissingen kroop in juni 2015 door het oog van de naald toen hij hals over kop in het UZA moest worden geopereerd aan een aortaverwijding.

‘Het voelt als een tweede kans.’

Wat vage pijn op de borst, meer klachten had Yücel niet. De echo van zijn hart in het ziekenhuis in Vlissingen was dan ook een donderslag bij heldere hemel. Zijn aorta bleek bij de aansluiting met het hart uitgezet tot een diameter van liefst 8,5 centimeter. Een tikkende tijdbom: bij een aortaverwijding van die omvang is de kans op een fatale bloeding immers groot. ‘De dokter vermoedde zelfs een scheur en liet me onmiddellijk met de ambulance naar het UZA brengen. Mijn wereld stortte in. Het leek alsof ik in een zwart gat viel waar ik nooit meer uit zou komen.

In het UZA was er van een scheur gelukkig geen sprake. De volgende ochtend werd ik geopereerd. Tijdens een urenlange operatie

heeft dr. Dina De Bock het aangetaste stuk van de aorta en de hartklep, die mee beschadigd was, vervangen. In totaal heb ik tien dagen in het UZA gelegen. Dankzij de goede zorg van de verpleegkundigen op intensieve zorg en de afdeling cardiochirurgie heb ik weinig pijn gehad. En dr. De Bock stond regelmatig aan mijn bed om uitleg te geven, dat was geruststellend. Ook de kinesitherapeuten hebben mij heel goed begeleid.

Erfelijk?

Ik had ook al vrij snel contact met prof. Bart Loeys van de cardiogeneticakliniek. Er is namelijk een behoorlijke kans dat mijn aandoening erfelijk is. Mijn vader is immers om dezelfde reden geopereerd toen hij 55

was. Ik had altijd in mijn achterhoofd dat ik het ook kon krijgen, maar dat me dat al zo jong zou overkomen, had ik niet verwacht. Momenteel loopt er een genetisch onderzoek en daar ben ik best wel mee bezig. Als het inderdaad om een erfelijke kwaal gaat, lopen mijn kinderen immers ook risico.

Intussen ben ik nog aan het revalideren, maar binnenkort kan ik weer deeltijds aan het werk. Mijn aandoening heeft wel wat gevolgen: ik zal blijvend medicatie moeten nemen en gezonder moeten gaan eten. Voor mij geen fastfood meer. Sporten deed ik gelukkig al veel. Eigenlijk voelt dit als een tweede kans. Je denkt altijd dat er jou niets kan overkomen, en dan maak je zoiets ingrijpends mee. Dus reken maar dat ik die gezondheidsadviezen ter harte neem.’ ©